

РЕШЕНИЕ

№ 11881

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6136** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по [чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс \(АПК\)](#), вр. с [чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител \(ЗДСл\)](#).

Образувано е по жалба С. А. А. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. А. П. срещу Заповед № 5290з-651 от 21.05.2025 г. на директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ (ДКИС) при Министерство на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „отлагане на повишаването в ранг с една година“ за извършено нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл - „неизпълнение на служебни задължения“ и „неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация“, във вр. с чл. 24, ал. 1 от ЗДСл - „държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на погорестоящите органи и държавни служители“, във вр. с чл. 23 от ЗДСл – „държавният служител е длъжен да спазва установеното работно време и да го използва за изпълнение на възложените му задължения“ във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДСл – „задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, във вр. с чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във вр. с чл. 107, ал. 1, изр. първо от ПУДМВР и т. 5.27 от длъжностна характеристика за длъжността системен администратор.

В жалбата са изложени подробни аргументи за незаконосъобразност на заповедта, издадена при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че е налице липса на конкретизация и непълнота на фактическите констатации, както и необоснованост на доказателствената стойност на справка от системата за контрол на достъп. На следващо място е изложено, че е невъзможно едновременното чекиране,

несъщественост на закъсненията, закъсненията не са довели до вреди и е игнорирана добросъвестността и изпълнението на задълженията, както и че винаги е искал разрешение от преките ръководители за инцидентни случаи на по-късно пристигане. Също така се сочи, че неправилно е преценена тежестта на нарушението и наложеното наказание, както и че липсва индивидуализация на вината. Моли съда да отмени процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят С. А. А. - редовно уведомен не се явява, не се представлява. С депозирана молба от процесуалния представител на жалбоподателя се сочи, че поддържа изцяло депозираната жалба на посочените основания в нея. Претендира присъждане на разноски по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът - директор на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при МВР редовно уведомен, представлява се от юрк. Ц. с приложено по делото пълномощно. Моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства, безспорно е доказано извършването на дисциплинарно нарушение и заповедта е правила и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена, не изпраща представител, не взема отношение по основателността на жалбата.

От ответната страна са представени писмени бележки в защита на тезата, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните, основанията за издаването на оспорвания административен акт и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбоподателят С. А. А. е назначен на работа в Министерство на вътрешните работи на 16.07.2001 г. на длъжност разузнавач, I степен в „Кабелна мрежа“ на сектор 03 „Оперативни проводни връзки“ към отдел „Централни структури“ при дирекция „Свръзки“ - МВР като последователно е заемал различни длъжности. От 01.02.2024 г. е назначен на длъжността системен администратор, II степен в 03 сектор „Мрежи и терминални устройства“ към отдел „Комуникационни системи“ при дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР (ДКИС-МВР) с ранг V старши, съгласно Заповед с № 8121К-1118 от 01.02.2024 г.

Производството по издаване на процесната заповед е започнало по повод заповед с рег. № 5290з-310 от 20.03.2025 г. на директор ДКИС, с която е разпоредено извършване на проверка за спазване на работното време за периода от 01.09.2024 г. до 31.12.2024 г. от С. А. А.. Със заповедта е определена комисия в състав председател - началник на отдел „Комуникационни системи“ и членове - главен юрисконсулт в сектор „Правно обслужване“ и главен експерт в сектор „Човешки ресурси“ при дирекция „Комуникационни и информационни системи“. Определен е едномесечен срок за извършване на проверката като за резултатите от нея да бъде изготвена писмена справка. Жалбоподателят се е запознал със заповедта на 21.03.2025 г.

Във връзка с извършваната проверка е изготвена докладна записка с рег. № 5290р-5881 от 21.03.2025 г. подписана от председателя на комисията с предложение за изготвяне и предоставяне на справка от системата за контрол на достъп до Централна сграда на МВР в периода от 01.09.2024 г. до 31.12.2024 г. за служителя С. А. А.. В изпълнение на резолюция на директор

ДКИС върху горепосочената докладна записка е изготвена и предоставена на комисията справка на магнитен носител с докладна записка с рег. № 5290р-6279 от 26.03.2025 г. от П. Х. - ВПД началник на сектор „Системи за видеонаблюдение и сигурност“ към отдел „Интегрирани системи за сигурност“ при ДКИС.

При извършване на проверката, след запознаване със справката от системата за контрол на достъп до Централна сграда на МВР, комисията установила, че за посочения период от 01.09.2024 г. до 31.12.2024 г. А. има 71 присъствени работни дни при общ брой от 82 такива. От служебното му досие е установено, че за проверявания период е ползвал 9 дни платен годишен отпуск и 2 дни отпуск за кръводаряване по чл. 62, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. На следващо място с оглед обема на справката и невъзможността да бъде описан всеки отделен случай, комисията е взела решение да обобщи и систематизира получените резултати по критерии закъснение за работа, преждевременно напускане за регламентирана обедна почивка, закъснение от регламентирана обедна почивка и преждевременно напускане на работа, като установила, че:

1. Закъсненията за работа: а) до 5 минути - 20 броя; б) до 10 минути - 20 броя; в) до 15 минути - 13 броя; г) до 20 минути - 7 броя и д) над 20 минути - 4 броя или общо 64 броя закъснения.
2. Преждевременно напускане за регламентирана обедна почивка: а) до 5 минути - 1 брой; б) до 10 минути - 1 брой; в) до 15 минути - 2 броя; г) до 20 минути - няма; д) над 20 минути - няма.
3. Закъснение от регламентирана обедна почивка: а) до 5 минути - 2 броя; б) до 10 минути - 1 брой; в) до 15 минути - 1 брой; г) до 20 минути - няма; д) над 20 минути - няма.
4. Преждевременно напускане на работа: а) до 5 минути - 2 броя; б) до 10 минути - няма; в) до 15 минути - няма; г) до 20 минути - няма; д) над 20 минути - няма,

Въз основа на събраните материали в хода на проверката, комисията изготвила справка до директора с рег. № 5290р-7521 от 11.04.2025 г., в която констатирала наличие на системно неспазване на работното време на служителя, като е било предложено да бъдат предприети действия за ангажиране на дисциплинарна отговорност на А.. Същият се е запознал с изготвената справка на 12.05.2025 г.

На служителя е връчена покана на 12.05.2025 г. с рег. № 5290р-9262 за запознаване с материалите по проверката, за изслушване и срок за даване на писмени обяснения като в протокол с рег. № 5290р-9305 от 12.05.2025 г. след запознаване, жалбоподателят не е направил бележки и възражения. Получено е копие от протокола срещу подпис. За проведеното изслушване на служителя е съставен протокол с рег. № 5290р-9390 от 13.05.2025 г. В определения срок за бележки и възражения на 14.05.2025 г. С. А. А. не е представил документ за даване на писмени обяснения, което е обективизирано в докладна записка рег. № 5290р-9530 от 14.05.2025 г. на служител от сектор „Човешки ресурси“.

Въз основа на събраните доказателства административнонаказващият орган издал процесната заповед с рег. № 5290з-651 от 21.05.2025 г., с която на основание чл. 90, ал. 1, т. 3 и чл. 92, ал. 1, във вр. с чл. 6, ал. 3 от ЗДСл на С. А. А. е наложено дисциплинарно наказание - „отлагане на повишението в ранг с една година“. Заповедта е връчена на 21.05.2025 г. срещу подпис. Директора на ДКИС приел, че жалбоподателят виновно не е изпълнил служебните си задължения, изразяващи се в многократно нарушаване на изискванията за спазване на работното

време, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5, - „неизпълнение на служебните задължения“ и „неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 24, ал. 1 от ЗДСл - „държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на погорестоящите органи и държавни служители“, във вр. с чл. 23 от ЗДСл – „държавният служител е длъжен да спазва установеното работно време и да го използва за изпълнение на възложените му задължения“ във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДСл – „задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, във вр. с чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във вр. с чл. 107, ал. 1, изр. първо от ПУДМВР и т. 5.27 от длъжностна характеристика за длъжността системен администратор.

В нея той обсъдил и писмени обяснения на С. А. дадени при извършената проверка от комисията, в които посочва - „той не отрича, че е закъснявал и определя времеви диапазон на установеното работно време.... твърди, че е уведомявал непосредствения си ръководител за закъснение за работа, като изтъква, че същите са резултат от трафик или други уважителни причини“. Същите не са възприети от административният орган, който изложил, че „закъсненията при започване на работния ден са значителни като брой, извършени са при условията на повторемост и в последователни дни. Закъсненията за работа представляват 90% от отработените дни, което изключва евентуално дадено разрешение от непосредствения ръководител като оневиняващо обстоятелство. Спазването на работното време е задължителен елемент от служебното правоотношение, скрепено с правна норма, както в ЗДСл, така и в кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.“

За да издаде оспорената заповед дисциплинарно наказващият орган и да определи правната квалификация на осъщественото от служителя деяние въз основа на приложените документи съобразил и разпоредбата на чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, разпоредбата на чл. 23 от ЗДСл, разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от Правилника за устройството и дейността на МВР (ПУДМВР), длъжностната характеристика за длъжността системен администратор, II степен в 03 сектор М. към отдел КС при ДКИС, подписана от С. А. А. на 02.02.2024 г. и протокол с рег. № 5290р-7841 от 13.05.2020 г. по описа на ДКИС - МВР за запознаване на С. А. с Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

В мотивите си адм. орган посочил, че спазването на работното време е задължителен елемент от служебното правоотношение, скрепено с правна норма, както в ЗДСл, така и в Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Осъщественото нарушение на служебната дисциплина от служителя е извършено виновно, изразяващо се в закъснения за работа и само по себе си е формално по своя характер като с факта на извършването им е осъществен съставът на неизпълнение на вменено служебно задължение и извършено дисциплинарно нарушение.

От приложената кадровата справка се установява, че жалбоподателя е награждаван многократно с „Писмена похвала“- колективна от директора на ДКИС - 2011 г., „Обявяване на благодарност“ от директора на ДКИС – 2012 г., „Писмена похвала“ от главен секретар - 2013 г., „Писмена похвала“ от директора на ДКИС - 2014 г., Писмена похвала“ от главен секретар-2015 г., „Писмена похвала“ от министъра-2016 г., „Грамота“ от министъра - 2018 г. и „Писмена похвала“ от директора на ДКИС - 2022 г., както има и наложено наказание „Порицание“ на основание чл. ал. 90, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, във вр. с чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл (за неизпълнение на служебните задължения и

неспазване на правилата на Кодекса за поведение, на служителите в държавната администрация), считано от 29.10.2024 г.

Приложен е протокол с рег. № 5290р-7841 от 13.05.2020 г., в който на 08.05.2020 г. жалбоподателя се е запознал с Кодекс за поведение на служителите в държавната администрация (приет с ПМС № 57 от 02.04.2020 г., Обн. ДВ., бр. 33 от 07 април 2020 г.), като и заповед с рег. № 5290-22 от 09.01.2024 г. относно Организацията и разпределянето на работното време, реда за установяване задължение за разположение, както и определяне на ред за полагане на извънреден труд на служителите в дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР като в т. 1 е посочено – „нормалната продължителност на работното време е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Работното време за служителите в ДКИС (с изключение на работещите на смени е от от 8:30 часа до 17:30 часа с обедна почивка от 12:00 часа до 13:00 часа)“, с която жалбоподателят се е запознал видно от положеният подпис в т. 51 от протокол с рег. № 5290р-1563 от 24.01.2024 г.

По делото е представена административната преписка по налагане на дисциплинарното наказание.

По искане на жалбоподателя с протоколно определение от 28.10.2025 г., съдът е допуснал събирането на гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели. Същите не са доведени за съдебното заседание, не са изпълнени указанията на съда, поради което определението е отменено. По молба на ответника е допуснат разпит на един свидетел.

Разпитан св. А. Н. Д. - служител в Дирекция „Комуникационни и информационни системи - МВР, към сектор „Системи за видеонаблюдение и сигурност“ в показанията си заявява, че записите от системата на контрола за достъп се пазят две години като на входовете са разположени 5 турникета, с антипасбек (АРВ) система, настроени в рамките на 5 секунди, за да премине безопасно един човек и всички, както и че за един всички, които имат допуск до сградата могат да преминат – да влязат и да излязат. Доуточнява, че когато е проектирана системата през 2015/2016 г. е било предвидено около 6 000 – 7 000 души да преминат за един час, което е много повече от служителите, които имат допуск до сградата - около 1 000 души. За периода на извършваната проверка не му е известно да са постъпвали сигнали от служители, както и да е имало струпване на входовете. Констатира, че се наблюдавало единствено струпване на хора вечер, след приключване на работното време на служителите, но не повече от 5 - 6 души. Заявява, че не се е случвало да не работи турникет, но ако не работи даден турникет, има аварийни вратички, а на всеки вход има служител на МВР, който регулира входа и изхода към сградата. Съдът кредитира показанията на свидетеля като логични и последователни, както и по отношение на изправността на системата, за което има представени и писмени доказателства.

При така изяснената фактическа обстановка и след проверка на оспорвания административен акт, съгласно разпоредбата на [чл. 168, ал. 1 от АПК](#), съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Заповедта е връчена на жалбоподателят на 21.05.2025 г. Същата е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол по предвидения в закона ред, в предвидената писмена форма и от лице – неин пряк адресат, по отношение на което е постановено дисциплинарно наказание и за което в този смисъл заповедта е неблагоприятна,

поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване пред Административен съд София-град е Заповед № 5290з-651 от 21.05.2025 г. на директор на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при Министерство на вътрешните работи, с която на С. А. А. е наложено дисциплинарно наказание „отлагане на повишаването в ранг с една година“ за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл - „неизпълнение на служебните задължения“ и т. 5 - „неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация“ и чл. 24, ал. 1 от ЗДСл - „държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители“, във вр. с чл. 23 от ЗДСл – „държавният служител е длъжен да спазва установеното работно време и да го използва за изпълнение на възложените му задължения“, във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДСл – „задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, във вр. с чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във вр. с чл. 107, ал. 1, изр. първо от ПУДМВР и т. 5.27 от длъжностна характеристика за длъжността системен администратор.

С оглед разпоредбата на чл. 146, във вр. чл. 168 от АПК, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е постановена от надлежен орган, в кръга на неговата компетентност съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗДСл, във вр. с чл. 6, ал. 3 от ЗДСЛ и т. II.10 от Заповед № 8121з-68 от 22.01.2025 г. на министъра на вътрешните работи за възлагане на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР да упражняват отделни правомощия на орган по назначаването на служебното правоотношение с държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, като директорът на ДКИС е оправомощен и за дисциплинарно наказващ орган за наказания по чл. 90, ал. 1, т. – т. 3 от ЗДСл, с оглед на което съдът приема издателят на административният акт - Г. Б. за ръководител на структура по чл. 37, ал. 1, т. 7 от ЗМВР и компетентен орган на осн. чл. 91, ал. 1 от ЗДСл.

При издаване на заповедта е спазена и формата по чл. 59 от АПК, както и отговаря на изискванията на чл. 97, ал. 1 от ЗДСл - дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган. В нея се посочват 1. трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; 2. дата на издаването; 3. трите имена и длъжността на наказвания държавен служител; 4. описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; 5. служебните задължения, които са били виновно нарушени; 6. видът и размерът на наказанието; 7. правното основание за налагането му.

В производството по издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения. То е образувано със заповед на ДНО с рег. № 5290з-310 от 20.03.2025 г. на директор

ДКИС за извършване на проверка. Предложението на комисията е обективизирано в справка от 11.04.2025 г. с подписите на всички негови членове, като е изяснил релевантните факти и обстоятелствата по извършеното нарушение, съобразил е дадените от С. А. обяснения в хода на проверката, и е взел единодушно решение със съдържание, изцяло съответно на изискуемото с посочения текст. Дисциплинарно наказващият орган е изпратил покана за изслушване на държавния служител, връчена му на 12.05.2025 г. Преди издаване на оспорената си заповед ДНО е изслушал лично А. на 13.05.2025 г., т. е. в случая не е налице абсолютното основание по чл. 93, ал. 2 от ЗДСл за отмяна на дисциплинарното наказание. Заповедта е издадена на 21.05.2025 г. и е надлежно връчена на наказаното лице. Предвид изложеното съдът счита, че в случая не се констатират основания по см. чл. 146, т. 3 от АПК.

Спазени са и сроковете по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл – нарушението е установено с изготвяне на справка на 11.04.2025 г., наказанието е наложено в рамките на 2 – месечния срок на 21.05.2024 г.

При определяне на правната квалификация на нарушенията – виновно неизпълнение на служебните задължения по [чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл](#) и неспазване на правилата на [Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация по чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл](#), в заповедта ДНО е изложил мотиви за индивидуализация на наложеното дисциплинарно наказание – както смекчаващи, така и отегчаващи такива, и приемайки, че дисциплинарните нарушения се явяват средно тежки, на осн. [чл. 90, ал. 1, т. 3](#) му наложил дисциплинарно наказание „отлагана на повишението в ранг с една година“. Заповедта е подборно мотивирана както от фактическа, така и от материалноправна страна, съдържа ясно и подробно описание на вменените на жалбоподателя дисциплинарни нарушения – извършени са през периода 01.09.2024 г. - 31.12.2024 г. като от 71 присъствени работни дни за жалбоподателя е извършил общо 64 закъснения за работа, от които 13 броя закъснения се между 10 и 15 мин., 7 броя закъснения са над 15 мин и 4 броя закъснения са над 20 мин., като с правната им квалификация е гарантирало възможността на наказаното лице да узнае на какви факти се градят конкретно квалифицирани правни обвинения срещу него, и да реализира адекватно защитата си.

Това съдържание на заповедта дава възможност на съда да извърши в пълен обем и дължимата преценка по приложението на материалния закон при издаването на оспорената заповед. В тази насока, въз основа на събраните убедителни и без противоречиви писмени доказателства по делото съдът приема, че в описаните в оспорената заповед 64 случая жалбоподателят не е спазил установеното работно време. Макар същият да твърди, че „винаги съм искал разрешение от преките си ръководители“, видно от обясненията на ръководителите на жалбоподателя не му е било разрешено да закъснява, тъй като М. К. в показанията си посочва „не съм разрешавала на лицето С. А. А. да закъснява“ и „не ме е уведомявал за закъснения“, а в тези на Е. Е. „не ми е известно за закъснения“. Също така по делото няма данни във връзка с разпоредбата на 107, ал. 1 от ПУДМВР, където е разписано работното време и възможността на министъра на вътрешните работи да е установил работно време с различен начален и краен час.

В хода на дисциплинарното производство и в административната, и в съдебната му фаза

жалбоподателят не изложи никакви основателни причини, поради които е закъснявал почти всеки ден за работа и фактът, че това се е случило 64 пъти в продължение три месеца, при 71 отработени дни и с оглед преценка на дадените показания на св. А. Д., за съда това не са инцидентни случай и не е била налице невъзможност да се премине през чекиращите устройства, каквито доводи излага жалбоподателя, а вменените му дисциплинарни нарушения за обективно съставомерни.

Същите са квалифицирани като такива по чл. 23 от ЗДСл - „Държавният служител е длъжен да спазва установеното работно време и да го използва за изпълнение на възложените му задължения“, чл. 107, ал. 1 от Правилника за устройството и дейността на МВР „ работното време на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР при 5-дневна работна седмица е 8 часа дневно и 40 часа седмично от 8.30 часа до 17.30 часа с обедна почивка от 12.00 часа до 13.00 часа. Когато организацията на работа налага, със заповед на министъра на вътрешните работи може да се установява работното време с различен начален и краен час, с обедна почивка, не по-малка от 30 минути“, но по делото не са представени доказателства за различен начален и краен час, както и по [чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация](#). Всички цитирани в оспорената заповед правни норми въвеждат задължение за С. А. А. като служител в Министерство на вътрешните работи и държавен служител да спазва правните норми свързани с работното време. Поради изложеното вменените му нарушения са правилно квалифицирани и безспорно доказани.

По отношение на субективната им съставомерност, съдът споделя извода на ДНО, че те са извършени умишлено. Въз основа на убедителните и без противоречиви писмени доказателства по делото съдът приема, че още при постъпването си Министерство на вътрешните работи през 2001 г., както и в следващите 24 години жалбоподателят е бил запознат не еднократно със задълженията си като системен администратор и държавен служител, произтичащи от [ЗДСл](#), Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация и Правилник за устройството и дейността на МВР. От доказателствата по делото конкретно знанието си, че е запознат с Кодекса за поведение е обективизирано в протокол с рег. № 5290р-7841 от 13.05.2020 г., а за заповед с рег. № 5290-22 от 09.01.2024 г. относно Организацията и разпределянето на работното време - в протокол с рег. № 5290р-1563 от 24.01.2024 г., т.е. жалбоподателят е декларирал поне два пъти пъти в периода 2020 - 2024 г., че е знаел за установеното работно време на държавните служители и след като е знаел, че работната седмица е 5-дневна по 8 часа дневно или 40 часа седмично от 8.30 часа до 17.30 часа с обедна почивка от 12.00 часа до 13.00 часа, и че нарушаването на това задължение влече дисциплинарна отговорност, С. А. е реализирал 64 броя закъснения за работа в различни интервали до 5 минути - 20 броя, до 10 минути - 20 броя, до 15 минути - 13 броя, до 20 минути - 7 броя и над 20 минути - 4 броя, което еднозначно се приема от съда, че е извършил тези нарушения умишлено.

Съобразно изложеното по-горе съдът приема, че вменените му дисциплинарни нарушения са и правилно квалифицирани от ДНО като такива съотв. по [чл. 89, ал. 2, т. 1](#) и [т. 5 от ЗДСл](#), а именно – виновно неизпълнение на служебните си задължения, изразяващо се в неспазване и неизпълнение на установените нормативни и административно правила за работно време и неспазване на правилата на [Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация](#), конкретно на неговия чл. 10,

както и по чл. 24, ал. 1 от ЗДСл - „държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители“ в случая горепосочените заповеди относно организацията и разпределянето на работното време, чл. 23 от ЗДСл – „държавният служител е длъжен да спазва установеното работно време и да го използва за изпълнение на възложените му задължения“ във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДСл – „задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, във вр. с чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във вр. с чл. 107, ал. 1, изр. първо от ПУДМВР и т. 5.27 от длъжностна характеристика за длъжността системен администратор.

Мотивите в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание „отлагане на повишението в ранг с една година“ включват съображения относно тежестта на нарушението, формата на вината и обстоятелствата, при които е извършено. Неоснователно и несъответно на съдържанието на оспорената заповед е и възражението на жалбоподателя, че ДНО не бил изложил мотиви при избора си на конкретния вид дисциплинарно наказание.

Следва да бъде отбелязано и че ДНО е посочил кои конкретно обстоятелства приема като смекчаващи, и кои – като отегчаващи отговорността на жалбоподателя, обсъдил ги е и приел, като е посочил, че е дал негативен пример на останалите служители от дирекцията, в които се е създало впечатление, че работното време може да не се спазва безнаказано. Изложил е, че нарушението не може да бъде прието за тежко, но големият брой закъснения за работа са системно, неправомерно и морално укоримо поведение на служителя. Също така е коментирал и по време на службата си в МВР жалбоподателят е награждаван многократно с „писмена похвала“, „обявяване на благодарност“, „грамота“ от министъра на вътрешните работи, главния секретар на МВР, директора на ДКИС до 2022 г., което за съда не променя характера и тежестта на извършените дисциплинарни нарушения, но също така е посочил и че със заповед № 52903-1183 от 29.10.2024 г. на директор ДКИС има наложено дисциплинарно наказание на основание чл. 90, ал. 1, т. 2 от ЗДСл - „Порицание“ за неизпълнение на служебните задължения и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Въз основа на надлежно извършена преценка на всички обстоятелства по [чл. 91, ал. 1 от ЗДСл](#) както относно нарушението, така и относно личността на нарушителя ДНО е счел, че третото по тежест дисциплинарно наказание по [чл. 90, ал. 1, т. 3 от ЗДСл](#) е адекватно отражение на вида и тежестта на извършените от жалбоподателя дисциплинарни нарушения – извод, който настоящият съдебен състав преценява като доказателствено обвързан и съответен на събраните в производството доказателства, респективно – обоснован и законосъобразен.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата на С. А. против оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, претенцията на ответната страна за разноски по делото следва да бъде уважена, чрез присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но в

средния размер с оглед фактическата и правна сложност по делото, а именно в размер от 86.92 евро (170 лв.) на осн. [чл. 143, ал. 3](#), във вр. [чл. 37 от ЗПП](#) и [чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ](#).

Така мотивиран и съобразно правомощията си по [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. А. с ЕГН [ЕГН], против Заповед № 5290з-651 от 21.05.2025 г. на директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ при Министерство на вътрешните работи, с която на осн. чл. 90, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във вр. с чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 във вр. с чл. 24, ал. 1, във вр. с чл. 23, във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДСл, във във вр. с чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във вр. с чл. 107, ал. 1, изр. първо от ПУДМВР и т. 5.27 от длъжностна характеристика за длъжността системен администратор му е наложено дисциплинарно наказание „отлагане на повишаването в ранг с една година“.

ОСЪЖДА С. А. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 86. 92 евро.

Решението е окончателно.

съдия: